

Οι κοτσαμπάσηδες, τα 200 χρόνια από την Επανάσταση και η Εθνική αυτογνωσία

Αρκετά ενδιαφέρουσα είναι η επισήμανση του Ψαλιδόπουλου ότι η πολιτική ελίτ της Ελλάδας δεν παραδέχθηκε τις ευθύνες της για τον δημοσιονομικό εκτροχιασμό

[Αρης Ραβανός](#)

27 Σεπτεμβρίου 2019, 15:19

Το τελευταίο διάστημα διάβασα το πολύ αξιόλογο βιβλίο του αναπληρωτή εκτελεστικού διευθυντή στο ΔΝΤ και εκπροσώπου της Ελλάδας στο Ταμείο Μιχάλη Ψαλιδόπουλου που παρουσιάστηκε το βράδυ της Πέμπτης σε ειδική εκδήλωση στον ΙΑΝΟ.

Το βιβλίο με τίτλο «Τα δάνεια της Ελλάδας: 200 χρόνια ανάπτυξης και κρίσεων» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος αφηγείται την ιστορία του διεθνούς δανεισμού της Ελλάδας.

Ο συγγραφέας που είναι καθηγητής Οικονομικών Επιστημών στο ΕΚΠΑ και αναπληρωτής εκτελεστικός διευθυντής στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, διατρέχει όλη την ιστορία της οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής της χώρας μας από την περίοδο του Αγώνα της Ανεξαρτησίας μέχρι σήμερα.

Συγκράτησα μεταξύ άλλων ορισμένα σημεία από το ιδιαίτερα ενδιαφέρον βιβλίο που πρέπει να μελετηθεί για πολλούς λόγους.

«Η Ε.Ε. δεν διέθετε, μηχανισμό χειρισμού οικονομικών κρίσεων. Δεν διέθετε ειδική υπηρεσία ούτε το απαραίτητο προσωπικό επέμβασης και συνεργασίας με εθνικές αρχές για την έξοδο από την κρίση. Κοινός τόπος ήταν ένας πανικός ότι φαινόμενα τύπου Lehman θα επαναλαμβάνονταν στις ευρωπαϊκές τράπεζες που ήταν εκτεθειμένες σε ελληνικά ομόλογα, συμπαρασύροντας στα τάρταρα το ευρωπαϊκό νόμισμα» σημειώνει ο Ψαλιδόπουλος αναφερόμενος την περίοδο προ του πρώτου μνημονίου.

Παράλληλα υπογραμμίζει ότι από την άλλη πλευρά, ίσχυαν οι ευρωπαϊκές καταστατικές συνθήκες. «Το άρθρο 125 της Συνθήκης του Μάαστριχτ απαγόρευε την εξαγορά χρέους (bailout), η Συνθήκη της Λισαβόνας αναφερόταν ρητά στην ευθύνη των κρατών – μελών για προβλήματα των οικονομιών τους, και η ΕΚΤ δεν εξέδιδε ομόλογα και το ενδιαφέρον της εξαντλούνταν στον έλεγχο του πληθωρισμού της ευρωζώνης» αναφέρει και συμπληρώνει: «Έτσι έγινε δεκτή η συμμετοχή του ΔΝΤ από την Ε.Ε., μιας και είχε την τεχνογνωσία και το απαραίτητο προσωπικό να εποπτεύσει ένα πρόγραμμα σταθεροποίησης της Ελλάδας».

Αρκετά ενδιαφέρουσα είναι η επισήμανση του Ψαλιδόπουλου ότι η πολιτική ελίτ της Ελλάδας δεν παραδέχθηκε τις ευθύνες της για τον δημοσιονομικό εκτροχιασμό, αντιστάθηκε στις μεταρρυθμίσεις και δεν δέχθηκε λάθη στην πολιτική που ακολουθούσε ως το 2010.

«Όταν στράφηκε στους εταίρους της για βοήθεια, είχε πολύ περιορισμένη συμμετοχή στη διαμόρφωση του σχεδίου προσαρμογής. Δεν τόνισε όσο επιβαλλόταν την ανάγκη ειδικής μέριμνας για μια οικονομία κυρίως υπηρεσιών, ελεύθερων επαγγελματιών και μικρομεσαίων επιχειρήσεων» γράφει σε άλλο σημείο του βιβλίου και συνεχίζει:

«Αποδέχθηκε το πρώτο πρόγραμμα, που ήταν πολύ φιλόδοξο, δεν είχε βάθος, και εγκρίθηκε βιαστικά. Δεν επέμεινε σε άμεσα μέτρα για το χρέος».

Ο Ψαλιδόπουλος υποστηρίζει ότι η Ε.Ε. απέφυγε στάση πληρωμών στην Ευρωζώνη, αλλά δεν έκανε όλα όσα χρειαζόνταν για να μειωθεί το ρίσκο στην Ελλάδα. «Έσωσε όμως το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα και το κοινό νόμισμα» επισημαίνει.

Για τον συγγραφέα, η έξοδος από το τρίτο πρόγραμμα τον Αύγουστο του 2018 αποτελεί μια ευκαιρία για την ελληνική οικονομία, αν η πολιτική ελίτ και η κοινωνία αποδεχθούν και στηρίζουν ένα νέο αναπτυξιακό πρότυπο.

«Υπάρχει όντως μια αντίφαση ανάμεσα στο εντυπωσιακό ανθρώπινο κεφάλαιο που διαθέτει η Ελλάδα και τις περιορισμένες δυνατότητες που δίνει η χώρα στην παραγωγική του αξιοποίηση» διευκρινίζει.

Στα συμπεράσματά του ο Ψαλιδόπουλος σημειώνει ότι η Ελλάδα, παρά τις όποιες καθυστερήσεις αποπληρωμής, πάντα ξεπλήρωνε τις υποχρεώσεις της, και με το παραπάνω μάλιστα. «Το ίδιο γίνεται και σήμερα. Αυτό αποτελεί λόγο υπερηφάνειας για τον Έλληνα φορολογούμενο και κατηγορηματικής απόρριψης επιχειρημάτων, εξωτερικής κυρίως προέλευσης, περί “εκμετάλλευσης” των δανειστών της χώρας, είτε σε προσωπική είτε σε συλλογική βάση» αναφέρει.

Το βιβλίο του Ψαλιδόπουλου συμβάλλει στην αναγκαία προσπάθεια εθνικής αυτογνωσίας, σε μια περίοδο που έχει ανοίξει και η συζήτηση για τους εορτασμούς για τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση.

Οι σκέψεις που γίνονται αρκετές. Πολλά πρέπει να γίνουν για να αλλάξουμε, αλλά κυρίως για να σπάσουν κατεστημένα και να εξοστρακιστεί η κοτσαμπάσικη λογική που διατρέχει μεγάλο μέρος της ελληνικής κυρίαρχης πολιτικής ελίτ με ότι αυτό σημαίνει για την επιρροή και επιβολή τους.

Συνέχεια στη σελίδα του βιβλίου: <http://bit.ly/2Ylrsi9>